

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 5.

1. MARS 1936

8. ÅRGANG

Kari og Jens Fjelds arbeid.

Fra Jens og Kari Fjelds misjonsfelt er det ikke ofte vi hører noe og mange spør av og til om vi hører noe fra dem. De sender et lite brev av og til til «Røsten», men de er meget beskjedne i å omtale sin egen virksomhet.

Bror og søster Fjeld gjør et meget godt arbeid på misjonsfeltet. Vi har flere gange mottatt breve fra andre misjonærer som arbeider i deres nærhet og alltid er det med anerkjennelse av at Fjelds gjør en god innsats i misjons hellige, men ikke alltid lette tjeneste. Hvis disse linjer kan bringe noen til å ta denne gren av arbeidet i Herrens vingård med i sin bønn og også støtte våre kjære venner økonomisk, har de nådd hvad det er hensikten med dem.

Da br. Fjeld ved starten av «Misjons-Røsten» fikk en del ubehageligheter og helt uskyldig kom op i det, skulde det være enda større grunn til å gi ham en oppmuntring.

Misjonær Fjeld er født i Bergen datoen kjenner vi ikke til. Fra først av gikk han inn i Frelsesarmeen, blev utsendt som misjonær av den og arbeidet sammen med dem et par år.

Senere kom han sammen med misjonær Hagli og da Hagli på grunn av sin hustrus sykdom måtte reise tilbake til Amerika blev Fjeld opfordret til å overta arbeidet på dette felt og det gjorde han. Siden har han fortsatt med arbeidet i Pai Hsiang i provinsen Hopei, Nord Kina.

Hans hustru er fra Nordre Odalen og utdannet som sykepleierske. Hun hadde kall til å reise til

Kina som misjonær og kom sig over til Amerika og arbeidet der så hun tjente til reisen til Kina. Ved sin kyndighet i sykepleie har hun ganske naturlig vært til stor hjelp i arbeidet.

Br. Fjeld har nu vært i Kina i 15 år og hans hustru i 13 år.

Når vi nu ser tilbake på de resultater som kan fremvises fra denne arbeidsmark er det all grunn til å nevne det med respekt og aktelse. Vi vet at det er Herren som utfører verket, men han må også ha redskaper som stiller sig villig frem og «æres dem som æres bør», sier skriften. Med de små inntekter har våre venner gjort et meget godt arbeid. De har bygget en stor prestig misjonsstasjon og utfører et opofrende arbeid blant fattige og syke. Herren har velsignet arbeidet og mange sjeler er ved deres ord vunnet for Jesus og det er verdier som ingen kan utregne.

Eivigheten skal gi oss den fulle forståelse av hvilken verdi det har. Først da, når vi «kjenner fullt ut», som Paulus skriver, skal vi forstå det. Tanken stanser og står stille når ordet sier: «En

sjel er mere verd enn hele verden.» Må Gud gi nåde til at vi alle blir av dem som samler verdier i himmelen.

De samler mange folk til sine møter og når de har sine stormøter, eller stevner som vi kaller dem, kommer folk langveis fra for å høre ordet. Bestendig har de besøkende misjonærer, som kommer til slike møter noe rosende å si om virksomheten og det er åpent å tale Guds ord der.

For noen år siden bygget de nytt lokale og hele arbeidet er preget av det solide arbeide som må bære frukter.

Br. og str. Fjeld har helt siden de forlot Frelsesarmeen stått helt fritt i tro til Gud for det økonomiske. Mange gange har det nok sett mørkt ut, men Herren har hjulpet. At de har maktet å utføre hvad de har gjort er uforståelig når vi ser hvor lite det ofte har kommet inn til dem.

En del venner i Oslo har en søstermisjon som holdes en gang i uken i hjemmene. De har vært trofaste, og virksomme og har meget velsignede møter. Ellers er det ikke mange forsamlinger som har arbeidet for Fjelds misjonsvirksomhet. I Svelvik, Sarpsborg og noen få steder har de vært trofaste med i arbeidet og sent sine bidrag. Må Gud velsigne dem.

Br. Christian Hansen, Oslo, stod som kasserer i noen år for Fjelds misjon. Nu er det br. K. Arno, Ski som er deres kasserer. Husk nu bror og søster Fjeld i bønn og med midler.

Kassererens adresse er:

Byggmester K. A. Arno,
Ski st.

Hilma Hermansens arbeid.

De syke skal pleies.

New Haven M. S.
12—1—36.

Til «Misjons-Røsten»!

Det blev ikke et ord til inlet av alle de gode ord Herren talte, det blev altsammen oplytt.

Josv. 21. 45.

Disse ord har stått så for mig i flere dager. A hvor Herren har vært såre god og trofast gjen nem alle disse år. Dette år, den 17. mai blir det 25 år siden jeg første gang forlot Norge — med Afrika som mål. Herren har vært med og vi har fått skue Hans frelse. Når vi nu ser de skarer som samles om Guds ord og som tror på Jesus og når vi tenker på de mange som har gått hjem til himlen renset i Jesu blod, da må vi utbyrte: A hvor Guds frelse er underbar! De svarte afrikanere så bundet i mørke, hedenskap, synd, overtro og uvidenhet helt i gjennem så er Jesu Kristi evangelium mektig til å løse båndene, sprede mørket og det blir liv, lykke og fred.

Juledag hadde vi fest og det var aldeles pakket og en hel masse som ikke fikk plass. Omtrent 700 kan pakkes inn; men da er det nesten ikke til å få snudd sig. Det var godt å tale til folket, og enda det var slik masse folk så

var de meget stille. Efter møtet på eftermiddagen så var der bevertning og I skulde nok hatt interesse å se hvordan det foregår. To kuer var slaktet og kokt — hvert eneste gran. Dertil blev 2 a 3 sekker maismel kokt til grøt. Folket satt i flokkevis rundt om i gresset og så fikk de maten i store fat og baljer. Hver flokk spiste sammen. Det er jo en umulighet å ha tallerkener, kniver og skjær til en slik masse. Det blir bare for evangelistene og de store blandt folket det. De spiser ved et bord i skolehuset.

Det har vært megen tørke i år, og på grunn av det, lite mat blandt folket og mange hungre, så det var godt å se så mange få et godt mål mat og få spise sig mette.

Imorgen skal det være bryllup her. En sønn av evangelisten her på hovedstasjonen skal gifte sig. De er begge troende. Det er herlig å se, de unge gifte sig på kristelig vis, det er ganske anderledes enn hedingene som bare «ar en pike under en hel del hedenske seremonier.

Vi er så takknemlige til Herren for alle som vandrer i hans lys. Men å hvor vi lenges efter en gjennomgripende vekkelse! Det synes å være så hårdt for de u-frelste her å komme igjennem til virkelig frelse. Maktene og myndighetene i himmelrummet synes å ha veldig makt i denne tid. Men Gud er mektig, allmechtig. Han kan gjøre noe nytt. Vekkelser, frelse, åndsaflyde, seier og rede for Jesu komme det er hvad vi vil

Forts. 4. side.

Jesu lidelse og seier.

Herre vår Frelser o giv oss i nåde at din forordning må leve og råde i hver en menighet her på vår jord som sig bekjenne å følge ditt ord, det som du gav oss ved ånden og ordet da du var samlet med dine ved bordet i denne salen med benker og hynder verdens forløsningsverk, hjertet ditt tyngder likevel kunde du lovsangen syngje ja vi kan høre hvor tonene gyngje, i nattens stillhet når slekten den hviler ser vi dig sammen med dine du iler frem over Kedron til Getsemane hvor du dig boier i angst på kne.

Disiplene sover medens du våker, beder og kjemper for slekten alene i dette ditt verk kan ingen dig tjene, striden var hård da mot synden du stred og fra ditt legem kom blodige sved, himmel og jord fikk høre dig stille sige til Faderen «skje kun din vilje».

Plutselig høres der stemmer fra vakten, som nu med Judas er ute i natten i teten, av hoben i fakkelenes skinn ser vi han kysser den lidendes kinn, dette er tegnet jeg gav som i hørte

da vi stod sammen og ordet jeg førte ham å forråde se nu hans våde.

Disiplene våkner — av sovnen omtumlet og Peter han griper det sverd ham ombundet hadde gjort ferdig og hengt ved sin lend for sig å verge mot ilgjerningsmenn, svinger og hugger av Malkus's øre plutselig alle forsamlet fikk høre — Mesterens røst den var mild med befaling Peter stikk sverdet igjen uti balgen. Lægte han øret på ondskapens tjener vi kan ei fatte hvad dette forlener, Guddoms havs kjærlighet avspeilet han selv i sin dypest fornedrende stand.

Skaren nu drager med Jesus til staden tidlig i lysning frembryter dagen, der først går veien til Pontius Pilatus denne nu taler til mengden med patos som han der står i sin høje stand siger — jeg finner ingen skyld hos denne mann.

Så til Herodes i kongens borg Jesus vandrer med hjertesorg over den uret og synd han ser, vakten den spotter ham og ler, klædt i purpur kappe «av gjøn» er han dog Kongen — Guds egen sønn. Fredsyrstens gang med forsoning ender Pilatus — Herodes blir atter verner.

Se ham nu der under siste akt stadig han vandrer med Gud i pakt. Folkkehoben ja barn og kvinner taler han til medens tårene rinner, gred ei for mig — men for eder selv da gjør i det som blir eders vel.

Men betrakt ham — hvad er det som hender se ham nu under korstret segner, som han har båret på ryggen så blodig hele veien han vandret tålmodig. Straks ifra mengden en ung mann iler hen til ham der og sin hånd han giver tager hans kors og bærer det efter tvunget av vakten — om mannen enn nekter.

Nu er de fremme på kullens top se hvordan korset nu reises op, efter at ham de lagde ned av menneskelig følelse soldaten ei vet, slæes nagler der gjennemtrenger fagreste føtter — velsignende hender.

Sku ham nu der på korsets stam det er Guds eget offerlam. Synden han sonet med tornekronet panne fullførte verket — for oss å annamme roper han ut — med fylde og kraft Frelsesverket — «det er fullbragt».

Arendal, februar 1936.

Nils Blom-Bakke.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen. Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementpris: I løssalg 20 ør. kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kcmisjonsreene. Adresseforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Hjem for å hvile.

I forrige nr. skrev br. J. Jarnæs angående søster Hilda Wergedals hjemreise og minnet vennene om saken. Vi vil også gjerne få legge inn et lite ord i sakens anledning og minne om dette enda en gang.

Søster Wergedal er av de stille i landet når det gjelder sin egen person. Hun er, som br. Svendberg uttalte engang, en sliter når det gjelder å bringe evangeliet ut til distriktene og i arbeidet på misjonsstasjonen, men angående sine egne personlige behov er hun helt stum, ser det ut for.

Vår tid er ikke noen særlig god tid for åndens menn og kvinner, som er av den sort. Nu er det ofte slik at den som kan skrike mest og være mest fremme, får mest. Det er dog godt at Gud både hører og ser, og de som går til ham med sine behov kommer ikke på skam.

Det vilde være meget vunnet i Guds rike om det var brødre og søstre som lik de forrige hellige kunde høre når Gud talte og minnet om sin vilje.

Hjelp nu søsteren hjem til en vel trengt hvile efter 7 års arbeid. Beløpene sendes til Jens Jarnæs, Passebæk p. å. Sandsvær.

Red.

Misjonsbilen.

Til misjonsbil til Berger Johnsen er videre innkommet:	
S. Johnsen, Reipå	kr. 6.00
M. L-R	> 10.00
Petra Heidal, Molde	> 10.00
Fra en ubevendt	> 5.00
Gunhild Krafoss, Moss	> 5.00
H. Larsen, Holmsbu	> 10.00
E. S., Drammen	> 10.00
Gjertrud Erstad, Bergen	> 20.00
Tilsammen	kr. 76.00
Før innkommet	> 160.00

Ialt innkommet kr. 236.00. På broderens vegne hjertelig takk. — Vi trenger enda meget for å få bilen. Det er mange krav og meget som skal støttes i vår tid, men de forskjellige venner har jo sine misjonærer som de føler sig særlig forpliktet overfor og enhver gir etter som han setter sig fore. Er det ikke en av våre lesere som ha litt god råd og føler sig minnet om å støtte br. Johnsen. Send et godt beløp og

Herren vil sikkert velsigne. Br. Johnsen trenger penger til arbeidet også.

«To søstre».

Fra Paradis brevhus, Bergen, har vi mottatt kr. 10.— fra «to søstre» uten at det er oppgitt hvad de skal brukes til. Vær så snild å oppgi hvad det er til.

Hvilehjem for misjonærer.

Noe som trenges i høi grad er et hvilehjem for misjonærene som kommer hjem efter slitsomme ophold på misjonsmarken. Ofte står de ensomme og når de kommer hjem er de henvist til å klare sig så godt de kan. Vi skal imidlertid komme tilbake til dette senere, om vi lever og Gud vil.

Dette nr. utkommer

i ca. 100 eksemplarer mere enn siste nr. i 1935. Det er jo en god økning, men vi burde ha mange flere. Des flere abonnenter vi får jo bedre kan bladet bli — og flere og flere slutter sig til de aktive misjonsarbeideres rekke.

Forsøk å tegn — om ikke mere enn 1 abonnent i mars.

Nye abonnenter kan få bladet fra 1. januar enda.

Bed for Misjons-Røsten

Fjelds arbeidsfelt.

Klisen av str. Fjeld er dessverre kommet bort for oss og vi fikk bare br. Fjelds foto i artikkelen.

Der er en tid til alt.

Predikeren 3, 18.

Skriften sier oss tydelig at det er tid til alt så om vi vil la oss lede i alt av Gud så skulde vi få bedre tid til det som hører Guds rike til. Saker vi først Guds rike og hans rettferdighet så skal han gi oss alt det andre i tilgift. Har så ofte lagt merke til mange som tar saken så feil. De mener det ofte så godt, men har ikke forståelse til å gjennomføre det de ønsker. Når de kommer s.o.n.en til møte og det ikke er noen tilreisende predikant som skal tale f. eks., la det da bli anvendt mere tid til bønn enn til sang og tale. Det er intet som kan erstatte bønne. Tale og sang blir så klangløs om det ikke hviler på et underlag av bønn. Nei, det blir bare hull, trettende og fattig alt om ikke Gud får salvet det. Jesus sa: «Bed og du skal få». Hvis vi får stå under oljehornet blir det godt. Der salves det både prest, profet og konge. da blir det herlig å frembære vidnesbyrd som Gud legge ri hjertet. Det blir ikke trettende da nei. Tiden iler så fort og vi får noget med oss hjem som blir til hjelp i dagens mangehånde gjøremål. Det er mange steder det holder på å tørke inn nettop fordi det er for lite bønn, og for meget sang og tale. Der tales for å få tiden til å gå. Men aldri går tiden så smått som nettop da. Hvor deilig det er når Gud får lede og alle får anledning til å frembære sitt vidnesbyrd, så det ikke er de samme som vidner stadig. Ja, det er nok alles erfaring at det er ikke ordene det kammer an på. Nei, «de vise fanger sjeler». Om vi mere innrettet oss efter Guds ord vilde vi se større ting skje. Om

En stille stund med Jesus.

Når stormensølger bruser og striden blir for het, når det omkring dig suser av hat og bitterhet, — en stille stund med Jesus, og himlens rene fred, den fred som kan kun gi dig i hjertet senkes ned.

Når urettferdigheten på jord tar overhånd og kjølner kjærligheten som luert i din ånd — en stille stund med Jesus, den bitre frost må fly, da øses ut i hjertet Guds kjærlighet påny.

Når du av dine venner blir helt tilsidesatt, og når med sorg du kjenner dig ensom og forlatt, — en stille stund med Jesus, din ensomhet, ditt savn, du bytter med hans samfund og glemmer i hans favn.

Når du på pilgrimsferden blir mollos, trett og svak, Når tregenslene i verden tar litt for hårde tak, — en stille stund med Jesus, og stammens rike saft vil strømme ut i grenen med Hellig Åndens kraft.

Når tunge, triste tanker forjager gledens smil, og hjertet heftig banker i nød, i sorg og tål, — en stille stund med Jesus, å hvilken salig fryd, ditt hjertesukk forvandles til gledens lovsangsryd.

S.

bønne fikk større plass i forsamlingslivet vilde mange ting som er kommet i ulage snart bli rettet på igjen. Det er med sorg vi ser hvordan stillingen er på mange plasser idag. Det er mange som spør: Hvad kan det gjøres? Om jeg skulde gi mitt personlige svar, vilde det bli: Slutt med meget av preket og begynn å bed, og de skal snart se forandring til det bedre.

H. Moger.

Slutt når du ikke har mere å si!

En predikant satt en dag og høre på en liten gutt som steg opp på en stol for å preke. Hans preken var meget kort: «Jesus er jeg visst gå ned, for jeg har ikke mere å si.»

«Tenk om alle var så forstandige at de gikk ned når de ikke hadde mere å si,» sa predikanten.

Jødefolket

har nedover gjennom tidene vært gjenstand for mange usannferdige beskyldninger. I Kanada er det nu vedtatt en lov som gjør det strafbart å spre slike løgnaktige rykter om jødene. Bladet «The Canadian Nationalist» er således forbudt utgitt fordi det disket opp med falske påstande angående jødefolket. Er det ikke flere land som trenger en slik lov. Leser vi i et bytteblad.

73-årig misjonær

reiser ut pånytt! Den svenske Indiamisjonær fru Peterson som det siste år har vært hjemme i Sverige på ferie, er i disse dager reist ut igjen — for fjerde gang. Fruen er 73 år, men synes å være like frisk, både åndelig og legemlig som alltid. — I 33 år har hun virket i India.

Til de frie venner

II.

«Dette er hvad Herren befale og sagt: Ta av eders er en gave til Herren. Enhver som er villig i åttite, skal bringe gaven til Herren. Gull og sølv og koppar. (2. Mos. 35, 4, 5; og v. 20—21)»

Det er interessant å se av stavers hvor spontant folket svarer med sine gaver på oppfordringen til å gi til reinsning av tabernaklet.

— Enhver hvis hjerte forte hertil — Altså: Frivillig, men brukte ikke friheten til å slippe gi. Det var for dem en hjertelig og de gav med glede.

Så bør det også være når det gjelder å gi til reinsning av de lokale i Stavanger. Tenker en behøvet av dette lokale, og på velsignelse det kan bli til mange villfarne sjele blir og dette en hjertesak for oss.

Br. Ottesen forteller i et muntrende brev at predikanten med «millionæren» som nr. 1 allerede begynt å sende sine fem mere.

Deres tid var satt fra 15—2 februar og dersom ingen av dem har forsmott sig på grunn av «hjerteheil» så har alle nå sent sin gave.

Imidlertid gjelder det at all blir med. Er der noen som av eller annen grunn ikke har fått ordnet det til den bestemte tid har de fremdeles anledning til bli med.

Nu kommer starttiden for eldstebrorene, menighetstjenere og kasserere fra 1—15. mars. Her appellerer ikke bare til dem som kan gi av sin overflod men også til dem som i likhet med en ken må gi av det de selv trenger til sitt eget livsophold.

Det har nu vist sig å være en hjertesak for predikantene og de vil sikkert også være det for de ledende innen venneflokkene — menighetstjenere.

La nu femmerne hurtigst mulig bringes til posthuset og takk Gud at du får være med i å reise et evangeliehus i Stavanger med så «usle ting» som penger.

Har noen hjerte for mer enn fem kroner så bare send det Herrens navn. Det vil sikkert gi god rente. Gud elsker en glad gjever.

15. mars er starttiden for sang og musikkvennene. Ha det i er indring. Er det nødvendig å spare og fornekte sig selv så det svir, så begynn idag, så kan sikkert femmerne på dagen strømme inn under full musikk. Husk adressen: O. Ottesen, Trøfikkgt. 9, Stavanger.

Math. Stove

Vi fikk forliten plass forrige gang til å si noe om innsamlingen men vil nu benytte anledningen i anbefale den på det beste. Det er ganske sikkert mange av de frie venner som vil hjelpe til med å reise lokale i Stavanger.

Efter hvad vi kan forstå er det almindelig mest småkårsfolk som gir sine bidrag. Nu må også det som har bedre råd gi — og støt ikke ved femmerne, men la det bli et større beløp.

Red.

Det daglige liv på en misjonsstasjon.

Brev fra Gunhild Gundersen.

Kjære misjonsvenner. Fred!
Det er nu lenge siden jeg sendte en hilsen fra Yütze Hsien. Syntes alltid at jeg har så lite å berette. Men når jeg begynte å tenke på Herrns trofasthet i det året som er gått, så har vi grunn til å prise ham for hans godhet mot oss, både til legem og sjel. Og jeg vet han vil ikke svikte i det år som nu er gått inn, for han er igår og idag og til evig tid den samme.

Selv om vi ikke kan fortelle om store seire, så har Gud arbeidet på sin egen måte. Det er jo ikke alltid at vi får se frukt, men vi sier og Gud alene gir vekst. Må vi alltid være tro hvor Gud har satt oss. Det er nødvendig. Mange ganger er det ikke så lett å gjøre misjonsarbeide. Det er mange kamper å gå gjennom og prøvelser og skuffelser møter oss. Da er det godt å ha en venn som alltid står med, og som vi kan gå hen til, for å få nåde og hjelp i rette tid. Priset være hans helligs navn.

Det er nu allerede to måneder siden str. Ruth forlot oss her i Yütze. Da hun først talte om å reise fordi hun skulde gifte sig, var jeg slett ikke villig til å være her alene. Men Gud gjorde mitt hjerte stille for det, og da da bølgen sig og jeg fikk seier over det. Jeg må si: Herren har vært min del. Han har oppfylt alt, så jeg har ikke lengtet en dag, men han fått lov å gjøre det lille jeg kan for ham.

Har just hatt et tilfelle som viser hans utgründelige nåde og kjærlighet, som han bruker for å frelse. Her er en kvinne som hadde hørt evangeliet og hatt anledning til å omvende sig, men har alltid stått Gud imot. Så en dag mens hun var i sitt arbejde på en fabrikk her, brast det et dampør og hun blir fryktelig forbrent. Vi gikk dit og bad for henne, da hennes mor som er en kristen, sendte bud etter oss. Men der var så hårdt å se, så jeg spurte de andre da vi gikk hjem hva der var iveien der. Jeg kjente nemlig ikke til noget. Så sa de: Hun har aldri hatt bruk for evangeliet. Vi gikk der et par ganger og så til henne, men da de sa, at de tilbad avguder sluttet vi å gå. Men en dag blev jeg minnet om å gå dit og jeg fikk da syn for at de tilbad avguder.

I rummet ved siden av hvor den syke lå brente røkelse og det var et helt bord dekket med alle slags retter for avgudene. Jeg gikk inn til henne og spurte heine hvorledes det stod til. «Bare smerte», sa hun. Hun var jo bare et sår fra hoften til tærne på den ene foten og fra kneet til tærne på den andre og så den ene armen. Kjottet falt av så benene kunde sees. Spurte så om hun vilde tro på Jesus eller ikke. Han er mektig til å frelse dig, men du må først være villig til å ta ut alt hvad du har i rummet ved siden. Gud kan ikke høre vår bønn når vi har noget ved siden av ham. «Jeg vil tro», sa hun. «Er du vil-

lig til å gi avkall på alt og ta det ut av huset, så skal vi be for dig». «Ta det uts», sa hun. Men så måtte jeg jo tale med hennes mann, han tilbød også. Da vi hadde samtalt en stund og jeg forklarte ham at det gjaldt en sjels frelse for evigheten og spurte om han vilde at hun skulde gå til helvete for hans skyld, tok han skrittet og tok ut alt. Etterpå gikk vi inn og bad for henne og etterpå begjerte han forbønn og vi bad også for ham, men tror ikke han er født påny. Bed for ham at Gud må lese ham. Hun bekjente sine synder, blev løst og frelst. Det siste hun sa for hun døde var: «Min synd er forliatt. Det er fullbragt. Jeg vil ha Jesus». Så sluknet hun og hvilte nu fra alle smerter til opstandelsens morgen.

Herren har mange underlige veie å frelse menneskene på. Bed for China, at Gud må sende sin vekkende ånd over de forskjellige steder, også over Shansi, som ikke er den letteste plass å virke på. Herren er også mektig til å sende vekkelser her. Så vi får se syndere ved korssets fot. Bed også at Gud må sende inn midler, så at arbeidet kan gå uten stans. Tiden er kort. Vi må arbeide mens det er dag, natten kommer snart, da ingen kan arbeide. Må Gud hjelpe oss å bruke både tid og midler for ham.

Eders i ham bevarte søster,
Gunhild Gundersen.

Hjem til Herren.

«Kostelig i Herrens øine er hans frommes død.»

Den 4. januar behaget det Herren å kalle søster Jenny Johnsen Langnes hjem. Hun var invalid, ute av stand til å kunne hjelpe sig selv på noen måte, så legemet var meget skropelig; men Gud lot en ypperlig ånd bo i henne. Hvor det var vederkvegende å komme bort til sykestolen, — hvor hun av kjærlige hender var anbragt, — å få samtale om Guds store gjerninger og merke den fred og glede hun eiet i ham. Hennes største lyst var å få være på møtene og prise Jesus og innby syndere til å komme til ham som er mektig til å frelse. Det var dog ikke alltid hun kunde få være med, men så hadde Gud henne i bønnens tjeneste hjemme. Han hadde gitt henne meget av bønnens ånd, og da jeg fikk høre om hennes bortgang, måtte jeg si: «En forbereder er borte. Hvem skal Gud få sette i hennes sted?» Det er nok få som i virkeligheten vil gå op til toppen av høien for å utføre tjenesten der. Om så hadde vært tilfellet, vilde det sikkert ha vært større seire vunne i kampen mot fienden. 2. Mos. 17, 8—13.

Misjonsarbeidet lå henne på hjerte, så også der fikk Gud bruke henne. Det kan sies om henne: Hun gjorde hvad hun kunde.

Lang tjeneste i misjonsarbeidet.

Chrisie og Parley Gulbrandsen.

En av de første misjonærer som reiste ut på misjonsfeltet etter den store åndsutgyldelse i 1907 var Parley Gulbrandsen. Han reiste ut første gang i «Den norske alliancemisjonens» tjeneste 1910. I 1915 blev han antatt som misjonær i Kina for «Norges frie evangeliske hedingemisjon» og sammen med sin bror Henry Gulbrandsen optok han arbeidet i Tsjeli provins og påbegynte arbeidet på misjonsstasjonen Sian-Pao-An. Her har han siden virket til stor velsignelse. Mange er blitt frelste og dæpte der og mange er også blitt dæpte i den Hellig And. I fjor blev 27 stykker dæpt og tillagt menigheten der. De fikk også nye lokaler på to av sine utposter ifjor og det er en meget god virksomhet som drives der.

Nu er det meningen at br. og str. Gulbrandsen skal komme hjem for å hvile og samle krefter til nye kampe i Herrens tjeneste. De vil sikkert bli mottatt med åpne arme og hjertes av sine mange venner.

Som kjent tilhører de Filadelfiamenigheten i Oslo. Kasserer er Rolf Engebretsen, Tjurveien 1, Ullevål Haveby, Oslo, som med glede vil motta bidrag til hjemreisen.

Norges Finnemisjonens selskap

har skiftet formann. Sogneprest N. Hornemann, som har vært formann siden 1926, og som dessuten var formann i Norsk Finnemisjon fra 1917 til de to finnemisjonere blev slått sammen i 1925, har farsagt sig gjenvælg. Han er nu nær 74 år. I hans sted er sogneprest Sigurd Berg valgt til formann. Han har tidligere i flere år vært generalsekretær i Norges Finnemisjonens-selskap.

Hun gikk seirende herfra, lovprisende Gud for den herlige frelse som hun så rikelig fikk erfare holdt både i liv og død.

Som nevnt hadde hun et skropelig ligeme. Hun hadde aldri kunnet sette sine ben under sig. Men Gud hadde gitt henne en kjærlig og god søster, som pleiet henne med rørende omhet; og han som kjenner alt, vil gi enhver igjen etter hans gjerning. Hvad i har gjort mot en av disse mine minste, det har i gjort mot mig.»

Vi takker Gud for hvad han ga oss gjennom Jennys liv og eksempel. «Den rettfærdiges ihukommelse er til velsignelse.»

Demanda Eilertsen.

På reise i U. S. A.

Blandt forkomne nordmenn og svensker. — Indianere, grupearbeidere og sjømenn.

Minneapolis 8/2 1936.

Elskede misjonsvenner!
Det er nu en tid siden vi skrev. Tiden går så fort. Vi syntes tiden gikk fort i Kina, men det er likedan her. I San Fransisco besøkte vi flere gange redningsmisjonen der. Det var isannhet et sørgelig syn, hele skarer av fortrukne og forkomne mennesker. De fleste av dem var svenske og norske.

Vi fikk be til Gud med endel av dem. De blev så glade da de fikk høre at vi var norske. Flere kom frem og vilde hilse og alle skulde de fortelle sitt sørgelige livs historie. Vi formante dem alle til å søke Jesus.

I disse store kystbyer drives der redningsmisjon overalt. Julen tilbragte vi i Seattle, der gjøres det også et stort arbeide blandt de forkomne. Julaften gikk disse stakler og ventet: «Vi skal få lutefisk og poteter idag, og kaffe efterpå.» sa dem. Kl. 4 åpnedes dørene og inn strømmet omkring fem hundre stakler.

Vi synes ikke det er stort julestemning her, regnet siler ned, og det har det gjort natt og dag i lengre tid.

Så reiste vi til en by som heter Salem. Hadde noen møter der, og hvor Gud velsignet. Flere syke kom frem og blev salvet. En kvinne som kom frem vilde bli frelst, og samtidig blev hun salvet for eksem. Hun blev både frelst og hebredet.

All ære til Jesus
Her traff vi også en gammel norsk søster ved navn «mor Dunrud». Hun kom fra en by som heter Mollala, og hadde med sig et spann med lutefisk og et stort stykke hjemmeflesk.

Mor Dunrud har en farm der i Mollala og en enke og har hatt fjorten barn. Gamle mor er ikke moderne hverken hvad barneantall eller klesdrakt angår, men ofor en dyrebar sjel hun er. Hun er ikke mor bare for sine barn, men også en «mor i Israels»; det er vidnesbyrdet hun alltid får. Vi bodde hos forstanderen for forsamlingen her i Salem, og der gikk gamle mor og stelt og kokte, da broder J.s hustru er syk og er på et asyl.

Broder J. har vært i Kina, men på grunn av disse familieforhold har han måttet være hjemme.

Vi spurte ham en dag: «Hvorfor er dine øine så røde?»

«Å», sa han, «jeg har gråt så meget, det er bare Gud som vet om all min sorg.»

Tenk så megen sorg og nød det er i denne verden.

Så tok vi avskjed med dem alle, også med vår kjære mor Dunrud. Vi ga hverandre mange gode ord og ønsker.

Vi var også i Portland og hadde møter blandt de norske der. Hadde også møte blandt noen som kaller sig «Nasareene» og et misjonsmøte i «Det firkantede evangeliums tempel.»

Portland er også hovedstad for Den Apostoliske troemisjon. — Deres sterke forkynnelse er det «andet nådeverk», helliggjørelsen. En bror vi bodde hos i Turdock fortalte:

«Vi skulde reise til Seattle på en liten ferietur og tok familien med. Sent på kvelden kom vi inn på Apostoliske troemisjon i Portland og spurte å få bo der for natten? En bror spurte: «Tror du på det annet nådeverk?» «Ja», svarte broderen. Men efter en samtale frem og tilbake fikk han den beskjed: «Vi tror det ikke likt, så her får du ikke være inatt.» Og så måtte vi gå ut i mørke natten. Da begynte en av småguttene og gråte og sa: «Hvad slags kristne er dette da, pappa?»

I Seattle i Ballard var det en herlig forsamling. Det er over tretti år siden de begynte møter der. Da vi hadde talt der i over en uke og var bestemt på å reise videre, kom en av brodrene og spurte om vi vilde holde en rekke møter, som vi efter endel overveielser sa ja til. Og Gud var isannhet i vår midte.

Nyttårsaften var vi et sted som heter Port—Angales, det er fire timers bilreise fra Seattle. Vi bodde hos en svensk søster, hun var enke og var en riktig troesjel. Hun opmuntret oss stadig til å tro Gud. Først hadde vi møte på vennenes lokale, og da kl. var halvveie om kvelden skulde vi kjøre til engelske mil inn i tykke skogen og å møte blant indianerne. Jeg sa: «Hvad tid kommer de til å slutte da?»

«Å slik omkring tretiden imorgen tidlig.»

«Kjære søster,» sa jeg, «vi orker ikke dette.»

«Ha tro til Gud,» sa hun. «Jeg er mange gange så trett, men jeg går på i tro og Gud styrker underbart.»

Så bar det avsted med oss. Da vi kom frem satt indianerne rundt veggene i lokalet sitt og ventet på oss. Har aldri vært inne i et så rart lokale noen gang. Det var ingen benker, bare veggene. Oppe ved den ene vegg stod likesom inne i en uthuling et stort hvit malt kors med en masse stearinlys på, og ellers brant det stearinlys her og der. Et bord stod der med en hel del bjeller på, det hele virket nesten litt spøkelsesaktig.

De bruker ingen sangbok, men dikter og synger og slår i bjellene på en gang.

Hvor hjertelige de var da vi kom.

«Nu kommer de hvite misjonærene», sa de. Vi talte til dem, fortalte litt fra Kina og fortalte hvor vi alle gledet oss over Jesu snare gjenkomst. Og da de hørte om Jesu gjenkomst strålte deres rød-gule ansikter med fryd.

Ja det skal bli herlig å møtes en dag med alle folkeslag.

Så reiste vi tilbake til Seattle, hvor vi hadde endel møter til.

Vi hadde møte i en stor kirke, Assembly of God. Midt i møtet kom et veldig tordenvær med store hagl som slo i rutene så vi måtte slutte å tale til uværet var over. Det var et underbart møte Gud gav oss og efter møtet kom omkring tyve menn og kvinner op til platformen. Alle vilde fremstil-

